

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

fremsat den 2. april 1998 *

1. Under den foreliggende appelsag har Europa-Parlamentet (herefter »Parlamentet«) nedlagt påstand om ophævelse af den dom, hvorved Retten tog indstævnte, Gutiérrez de Quijano y Lloréns', påstand om annullation af Parlamentets afgørelse af 10. januar 1994 om afvisning af indstævntes klage over afslaget på hans ansøgning om en ledig stilling som tolk (herefter »dommen« eller »den anfægtede dom«) ¹, til følge.

2. Parlamentet støtter hovedsagelig appellen på, at artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement er tilsidesat, hvilken bestemmelse forbyder tilsættelse af nye anbringender under sagens behandling, og gør gældende, at Retten har annulleret Parlamentets afgørelse under henvisning til en grund, som indstævnte hverken fremførte i sin administrative klage eller under den skriftlige forhandling ved Retten.

Faktiske omstændigheder

3. Det fremgår af den anfægtede dom, at Enrique Gutiérrez de Quijano y Lloréns indtrådte i Parlamentets tjeneste den 6.

januar 1986 som spansksproget tolk, og at han den 1. januar 1990 blev overflyttet til Domstolen.

4. I en række skrivelser, som Gutiérrez tilsendte Parlamentets kompetente tjenestegrene i perioden fra den 4. juli 1991, ytrede han ønske om at genindtræde i den stilling, han var ansat i ved Parlamentet, før han blev overflyttet til Domstolen. På trods af sin indstændighed modtog han først skriftligt svar på denne ansøgning den 30. juli 1992 ved en skrivelse fra Parlamentets Generaldirektorat for Administration, som meddelte ham, at stillingerne som tolk ved Parlamentet blev besat på grundlag af ansøgernes »sprogkombinationer«, og at man ikke påtænkte at ansætte personer, der havde sådanne sprogkombinationer som appellantens.

5. Den 26. november 1992 offentliggjorde Parlamentet meddelelsen om udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA ² med henblik på ansættelse af spansksprogede tolke (herefter »meddelelsen om udvælgelsesprøven«). Da indstævnte fandt, at den i meddelelsen omhandlede stilling var identisk med den, som han havde haft i mere end syv år, og at han endog havde bedre sprogkunderskaber, end der krævedes, gjorde han ved skrivelse af 11. januar 1993 chefen for Parlamentets Personaleafdeling opmærksom på, at proceduren for overflyttelse ifølge artikel 29 i ved-

* Originalsprog: fransk.

1 — Dom af 22.5.1996, sag T-140/94, Gutiérrez de Quijano y Lloréns mod Parlamentet, Sml. Pers. II, s. 689.

2 — EFT C 308 A, s. 8.

tægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) går forud for proceduren for afholdelse af udvælgelsesprøver og gentog formelt sin ansøgning om genindtræden i Parlamentets tjeneste.

6. Den 15. marts 1993 offentliggjorde Parlamentet meddelelse om ledig stilling nr. 7281 vedrørende stilling nr. VI/LA/2759 for en spansksproget tolk, som skulle besættes ved forflyttelse i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a) (herefter »meddelelsen om ledig stilling«). Samme dag offentliggjorde Parlamentet endvidere meddelelse om ledig stilling nr. PE/LA/91 vedrørende samme stilling nr. IV/LA/2759, som skulle besættes ved overflyttelse fra andre fællesskabsinstitutioner i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c) (herefter »meddelelsen om overflyttelsen«).

7. Disse to meddelelser indeholdt enslydende betingelser hvad angår arbejdets art samt ansøgernes kvalifikationer og kundskaber.

8. Til stillingen krævedes bl.a. »evne til at udføre visse koordinationsopgaver« og »særligt kendskab til problemer vedrørende De Europæiske Fællesskabers kompetence«, hvilke krav ikke var indeholdt i meddelelsen om udvælgelsesprøven, selv om denne skulle danne grundlag for ansættelse af tjenestemænd, der skulle udføre de samme funktioner som dem, der var omhandlet i de to ovennævnte meddelelser.

9. Den 22. marts 1993 indgav Gutiérrez de Quijano y Lloréns ansøgning om den stil-

ling, som var omhandlet i meddelelsen om overflyttelsen. Hans ansøgning blev imidlertid afslået ved Parlamentets skrivelse af 16. august 1993 med den begrundelse, at hans tidligere overordnede ikke havde kunnet støtte hans ansøgning om overflyttelse dels, da der i den periode, hvor han arbejdede i Parlamentet, var vanskeligheder i forholdet til hans overordnede og flere af hans kolleger, dels da han inden for samme periode havde fået flere irrettesættelser.

10. I sin klage over afslaget på ansøgningen om overflyttelse, som indstævnte indgav i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, gjorde han gældende, at den nævnte begrundelse var urigtig, ikke kunne dokumenteres med grundlag i de faktiske forhold og var i strid med vedtægten, idet han hævdede, at meddelelsen om overflyttelsen udgjorde den retlige ramme, som Parlamentet selv havde opstillet, og som indebar, at afslaget på hans ansøgning om overflyttelse alene kunne begrundes med, at han manglede de fornødne kvalifikationer.

11. Også denne klage blev imidlertid afvist den 10. januar 1994 med den begrundelse dels, at ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn i forbindelse med udnævnelser, som kun kan tilsidesættes, såfremt der foreligger en åbenbar fejl eller er begået magtfordrejning, dels at ansættelsesmyndigheden ifølge Domstolens dom af 24. juni 1969 i sagen Fux mod Kommissionen³, ikke er forpligtet til at besætte en ledig stilling, navnlig ikke når der,

3 — Sag 26/68, Sml. 1969, s. 31, org. ref.: Rec. s. 145.

som i den foreliggende sag, kun er én ansøger, således at ansættelsesmyndigheden er udelukket fra at foretage en sammenligning og en udvælgelse.

b) mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen

c) ansøgninger om overflyttelse indgivet af tjenestemænd i andre af De Europæiske Fællesskabers tre institutioner

12. Det er denne sidste afgørelse om afvisning af klagen, som indstævnte indbragte til prøvelse for Retten med påstand om annullation heraf.

og derpå gennemføre udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver. Udvælgelsesproceduren er fastlagt i bilag III.

Rettens dom

13. Jeg skal kun beskæftige mig med den del af den anfægtede dom, som har relevans for appelsagen.

Denne procedure kan også gennemføres med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve.«

14. Til støtte for sagen ved Retten i Første Instans gjorde indstævnte gældende, at vedtægtens artikel 29, stk. 1, var tilsidesat. Denne vedtægtsbestemmelse lyder således:

»1. Ved besættelse af ledige stillinger i en institution skal ansættelsesmyndigheden først tage følgende i betragtning:

a) mulighederne for forfremmelse og overflyttelse inden for institutionen

15. Indstævnte gjorde under sagen ved Retten i Første Instans gældende, at Parlamentet ved at offentliggøre meddelelsen om udvælgelsesprøven før meddelelsen om overflyttelsen havde tilsidesat prioritetsordenen i denne vedtægtsbestemmelse, hvorefter ansættelsesmyndigheden først skal undersøge de ansøgninger om overflyttelser, der er indgivet af tjenestemænd fra de øvrige institutioner, før den påbegynder en procedure om afholdelse af en ekstern udvælgelsesprøve. Parlamentet gjorde heroverfor gældende, at den omstændighed, at meddelelsen om udvælgelsesprøven blev offentliggjort før meddelelsen om overflyttelsen, ikke i den foreliggende sag udgjorde nogen tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29.

16. Retten udtalte først i dommens præmis 42, at den omstændighed, at meddelelsen om udvælgelsesprøven blev offentliggjort før meddelelsen om overflyttelsen, »... ikke uden videre udgør en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, når de ansøgninger, der blev indgivet i forbindelse med udvælgelsesprøven ... først blev taget i betragtning efter, at gennemgangen af de ansøgninger, som var indgivet i forbindelse med meddelelsen om overflyttelsen, var afsluttet ... således som Parlamentet har hævdet var tilfældet ...«.

17. Retten bemærkede dog i præmis 43, at det fremgår af Domstolens og Rettens praksis, at når ansættelsesmyndigheden, som i denne sag, beslutter at gå videre til næste etape i ansættelsesproceduren, selv om denne etape ifølge den prioritetsorden, der er angivet i vedtægtens artikel 29, stk. 1, først skal iværksættes på et senere tidspunkt, skal den holde sig inden for de retlige rammer, den selv har opstillet i meddelelsen om den ledige stilling »... ved at sikre, at der er overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i denne meddelelse, og de betingelser, som er fastsat i meddelelserne om de efterfølgende etaper, og navnlig, som i den her omhandlede sag, i meddelelsen om udvælgelsesprøven ...«⁴.

18. Videre fremhævede Retten imidlertid i præmis 44 og 45, at det i den foreliggende sag fremgik ved en sammenligning af de omhandlede meddelelser, at der ikke var den nøje overensstemmelse mellem meddelelserne, som kræves efter retspraksis⁵. Retten forkastede i denne forbindelse de argumenter, som Parlamentet havde fremført som svar på Rettens opfordring til det om at forklare, hvorfor det havde medtaget to betingelser i meddelelsen om overflyttelsen, der ikke var indeholdt i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Parterne blev opfordret hertil ved et skriftligt spørgsmål, som er nævnt i dommens præmis 39.

19. På grundlag af en gennemgang af de omtvistede supplerende betingelser konkluderede Retten i dommens præmis 46, at meddelelsen om overflyttelsen indeholdt strengere betingelser for at deltage i proceduren for besættelse af den pågældende stilling end dem, der var indeholdt i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

20. Retten fastslog som følge heraf i dommens præmis 46, at »... ansættelsesmyndigheden hverken (respekterede) de rammer, som den oprindeligt selv havde opstillet, da den, trods prioritetsordenen i vedtægtens artikel 29, stk. 1, offentliggjorde meddelelse om udvælgelsesprøve nr. ... før den offentliggjorde intern meddelelse om ledig stilling ... og meddelelse om overflytning nr. ... eller de rammer, som den selv senere havde opstillet ved at offentliggøre de to sidstnævnte meddelelser. Da meddelelserne vedrørte den samme stilling, udelukkede ansættelsesmyndigheden nemlig derved, at meddelelserne kunne opfylde den væsentlige funktion, de har under en ansættelsesprocedure efter vedtægtens artikel 29, stk. 1, og som er så nøj-

⁴ — Retten henviste i den forbindelse til Domstolens dom af 28.2.1989 i de forenede sager 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 og 232/87, Van der Stijl og Cullington mod Kommissionen, Sml. s. 511, præmis 52, hvori Domstolen fastslog, at »enhver anden fortolkning vil udhule bestemmelserne i vedtægtens artikel 29, som pålægger institutionerne at tage mulighederne for ansættelse inden for institutionen i betragtning inden afholdelse af en almindelig udvælgelsesprøve. Hvis institutionerne frit kunne ændre adgangsbetingelserne under de forskellige stadier i ansættelsesproceduren, bl.a. afsvække dem, ville de frit kunne afholde eksterne ansættelsesprocedurer uden først at tage de inden for institutionen indgivne ansøgninger i betragtning«.

⁵ — Hvis angår forskellene i disse meddelelser, skal jeg henvisse til nærværende forslags punkt 8.

agtig som muligt at oplyse de pågældende om arten af de betingelser, som kræves for at få tildelt den pågældende stilling ...«.

21. Herefter forkastede Retten i dommens præmis 48 Parlamentets argumentation om, at den på trods af, at meddelelsen om udvælgelsesprøven var offentliggjort før meddelelsen om overflyttelsen, havde respekteret prioritetsordenen i vedtægtens artikel 29, stk. 1, ved først at foretage gennemgangen af de ansøgninger, der var indgivet i forbindelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven, efter gennemgangen af de ansøgninger, der var indgivet i forbindelse med meddelelsen om overflyttelsen. Rettens begrundelse herfor var, at »... betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven var lempeligere end betingelserne i meddelelsen om overflyttelsen, hvorfor sagsøgerens ansøgning var blevet gennemgået på grundlag af en meddelelse om overflyttelse, der indeholdt strengere betingelser end i meddelelsen om udvælgelsesprøven«.

22. Heraf konkluderede Retten i dommens præmis 49, at »... afslaget på sagsøgerens ansøgning ... er retsstridigt, da det strider mod vedtægtens artikel 29, stk. 1, som ... forudsætter ... at der fastsættes samme betingelser i meddelelserne om de forskellige faser af ansættelsesproceduren«.

23. Som følge heraf tog Retten Gutiérrez' påstand til følge, idet den i dommens præmis 51 fastslog, at »Parlamentets afgørelse af 10. januar 1994 om afvisning af sagsøgerens

klage over afslaget på hans ansøgning om den i meddelelsen (om forflyttelsen) omhandlede ledige stilling [under disse omstændigheder må], annulleres, uden at det er nødvendigt at gennemgå de øvrige anbringender, som sagsøgeren har fremført, eller at iværksætte de foranstaltninger til bevisoptagelse, som han har anmodet om«.

Appellen

Retten beføjelse til at fremdrage et »anbringende«

24. Til støtte for appellen har Parlamentet gjort gældende, at Rettens afgørelse er i strid med artikel 48, stk. 2, i dens procesreglement (herefter »artikel 48, stk. 2«), der indeholder følgende bestemmelse:

»Nye anbringender må ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne«⁶.

6 — Denne bestemmelse har samme ordlyd som artikel 42, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

25. Parlamentet har gjort gældende, at Retten ved at annullere dets afgørelse under henvisning til, at der ikke var overensstemmelse mellem ordlyden af meddelelsen om overflyttelsen og meddelelsen om udvælgelsesprøven — og på trods af, at Gutiérrez de Quijano y Lloréns ikke på noget tidspunkt selv fremførte dette anbringende under sagen — på eget initiativ *har fremdraget et nyt anbringende under sagens behandling* i kraft af, at den har stillet Parlamentet en række spørgsmål.

26. Der kan ikke gives Parlamentet medhold i, at Retten har tilsidesat artikel 48, stk. 2.

27. Denne bestemmelse, som er indeholdt i andet afsnit, kapitel 1, i Rettens procesreglement, indgår i reglerne om den skriftlige forhandling ved Retten. Det forbud mod fremsættelse af nye anbringender, som bestemmelsen indeholder, må antages kun at være rettet til parterne og kan ikke anses for et påbud, der vedrører Retten.

28. Det er her tilstrækkeligt at henvise til, at det pr. definition kun er parterne, som kan påberåbe sig anbringender. Disse udgør den retlige form for de krav, som parterne fremsætter for en domstol. I det omfang, bestemmelserne om retsforhandlingerne ved Domstolen eller Retten vedrører anbringender, angår de derfor i sagens natur de anbringender, som parterne påberåber sig. I den

forbindelse gælder, at stævningen i sagen navnlig skal indeholde »en kort fremstilling af søgsmålsgrundene«⁷.

29. Af samme grund kan nye anbringender — der som hovedregel ikke må fremsættes under sagens behandling, medmindre betingelsen for at gøre undtagelse er opfyldt — også kun fremføres af parterne, således som det bekræftes ikke blot af selve ordlyden af procesreglementets bestemmelse vedrørende dette forbud, men også af dennes formål.

30. Artikel 48 er nemlig som helhed rettet til parterne. Stk. 1 bestemmer, at »parterne i replikken og duplikken kan anføre yderligere beviser til støtte for deres anbringender«, og at »parterne skal begrunde, hvorfor beviserne først påberåbes på dette tidspunkt«⁸. Andet afsnit i stk. 2 er endnu klarere på dette punkt, idet det bestemmer, at hvis »en part (fremsætter) nye anbringender (under retsforhandlingerne), jf. første afsnit, kan retsformanden, når de sædvanlige procesfrister er udløbet ... give den anden part en frist til at svare herpå«⁹.

31. Formålet med dette forbud er generelt at indskærpe parterne, at de skal holde sig inden for stævningens rammer. Det er stævningen, som fastlægger sagens genstand, og

7 — Jf. artikel 19 i EF-statuten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement.

8 — Mine fremhævelser.

9 — Mine fremhævelser.

som ikke kan ændres under sagens behandling ved fremsættelse af nye anbringender, da dette vil bringe kontradiktionsprincippet i fare. Når det i øvrigt undtagelsesvis er tilladt efter artikel 48, stk. 2, at fremsætte nye anbringender under sagens behandling, skal disse nye anbringender faktisk eller retligt støtte den påstand, som er nedlagt i stævningen. Dette er begrundelsen for, at Domstolen hvad angår artikel 42, stk. 2, i dens procesreglement — der har samme ordlyd som den her omtvistede bestemmelse — har antaget, at »en sagsøger ... efter denne bestemmelse undtagelsesvis (kan) påberåbe sig nye søgsmålsgrunde til støtte for de i stævningen anførte påstande«, men at »det ... absolut ikke har været meningen med denne bestemmelse, at en sagsøger skal kunne nedlægge nye påstande ...«¹⁰.

32. Det følger i sagens natur af domstolens funktion, at de udgør en tredje part i forhold til den tvist, som er indbragt for dem.

Præmisserne i en dom kan naturligvis ikke betegnes som nye anbringender i artikel 48, stk. 2's forstand.

33. Jeg må heraf konkludere, at appellanten ikke med føje kan hævde, at Retten har tilsidesat artikel 48, stk. 2, i procesreglementet med argumentet om, at Retten selv har fremdraget et nyt anbringende under sagens behandling.

34. Uanset den valgte formulering kan tvistens genstand dog også forstås på en anden måde. Parlamentet kan nemlig med sin kritik af Retten for, at denne baserede sig på den betragtning, at der ikke var overensstemmelse mellem meddelelsen om overflyttelsen og meddelelsen om den omtvistede udvælgelsesprøve — selv om denne grund ikke blev fremført af appellanten — tænke sig at ville gøre gældende, at Retten skal holde sig strikte inden for de rammer, som er fastlagt af parterne¹¹.

35. En domstol kan naturligvis kun træffe afgørelse vedrørende parternes påstande. Som tidligere anført er det parterne, som fastlægger tvistens rammer, og en domstol kan principielt ikke gå ud over de krav, som fremsættes under sagen, eller se helt bort fra tvisten, som denne er nærmere fastlagt i stævningen, når den træffer sin afgørelse.

36. En domstols rolle er dog ikke helt passiv, og den kan ikke pålægges kun at fungere som »parternes talerør«. Dens opgave, som

10 — Dom af 18.10.1979, sag 125/78, Gema mod Kommissionen, Sml. s. 3173, præmis 26 (mine fremhævelser).

11 — Det er på den måde, at Parlamentets opfattelse i replikken kan forstås, som afviger væsentligt fra, hvad det har gjort gældende under appellsagen.

er at fastslå, hvad der er ret, forudsætter, at den kan anvende de retsregler, som er relevante for tvistens afgørelse, på de faktiske omstændigheder, som disse er fremstillet af parterne. En domstol kan ikke være fuldstændig bundet af de argumenter, som parterne har fremført til støtte for deres krav, da den i modsat fald kan tænkes at blive nødsaget til at basere sin afgørelse på urigtige retlige betragtninger.

37. Dette er grunden til, at procesreglerne giver domstolene forskellige muligheder for at søge den bedst mulige løsning på tvisten inden for dennes rammer.

38. En domstol kan således under visse omstændigheder af egen drift fremdrage en grund, som ikke er fremført af parterne.

Eksempelvis er der ikke tvivl om, at Domstolen (eller Retten) af egen drift skal erklære sig inkompetent¹², hvis den sag, som er indbragt for den, henhører under den andens kompetence, selv om ingen af parterne har rejst nogen indsigelse på dette punkt. Domstolen har således antaget, at den af egen drift skal undersøge, om betingelserne for at realitetspåkende et søgsmål er opfyldt, selv om sagsøgte ikke har påstået sagen afvist¹³.

39. Jeg tror imidlertid ikke, at Rettens fremgangsmåde i den foreliggende sag — i modsætning til hvad Parlamentet synes at mene¹⁴, skal forstås på baggrund af den just nævnte adgang til at tage et anbringende op af egen drift. Konstateringen af, at der ikke var overensstemmelse mellem betingelserne i de omtvistede meddelelser, kan nemlig ikke anses for et anbringende. Det må snarere, som det fremgår af den anfægtede dom, anses for et argument til støtte for et anbringende, der blev gjort gældende af sagsøgeren, nemlig anbringendet om, at vedtægtens artikel 29, stk. 1, var tilsidesat¹⁵.

Retten foretog nemlig alene sin undersøgelse af, om der var overensstemmelse mellem betingelserne i de pågældende meddelelser, som led i gennemgangen af anbringendet om, at den nævnte vedtægtsbestemmelse var tilsidesat.

Der er således ikke tale om, at Retten af egen drift fremdrog et »anbringende« om, at der ikke var overensstemmelse mellem meddelelserne.

40. På tilsvarende måde kan en domstol bestemme, at der skal træffes visse foranstaltninger til bevisoptagelse¹⁶. Denne beføjelse er imidlertid ikke omtvistet i den foreliggende sag.

14 — Se navnlig replikken, punkt 16, 17 og 18.

15 — Se blandt de seneste domme dom af 29.5.1997, sag C-153/96 P, De Rijk mod Kommissionen, Sml. I, s. 2901, præmis 19, hvori Domstolen sonderer skarpt mellem et anbringende og et argument, idet den f.eks. fastslår, at påberøbelen af et argument til støtte for et anbringende, som Retten allerede har behandlet, ikke udgør et nyt anbringende.

16 — Adgangen hertil er for Rettens vedkommende fastslået i procesreglementets artikel 65 ff.

12 — Nemlig i medfør af artikel 47, stk. 2, i statuten (EF) for Domstolen.

13 — Se f.eks. dom af 23.4.1986, sag 294/83, Les Verts mod Parlamentet, Sml. s. 1339, præmis 19.

41. Endelig kan Retten ikke kritiseres for at have stillet parterne spørgsmål, da dette er en af foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse, som er omhandlet i procesreglementets artikel 64. Disse foranstaltninger har ifølge samme bestemmelses stk. 1 til formål »at tilvejebringe de bedst mulige betingelser for sagens fremme, retsforhandlingernes forløb og bilæggelse af tvister«. På tilsvarende måde er det foreskrevet i artikel 29 i EF-statutten for Domstolen, som også gælder for Retten i medfør af statutens artikel 46, stk. 1¹⁷, at »Domstolen (under retsforhandlingerne kan) afhøre ... parterne selv ...«.

42. Derimod er det ikke udelukket, at Retten i givet fald kunne være kritiseret for i forbindelse med behandlingen af anbringendet om tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 29 at have undersøgt spørgsmålet, om der var overensstemmelse mellem de omtvistede meddelelser, uden at parterne havde udtalt sig herom. Ved at fremtvinge en stillingtagen fra Parlamentet gennem de spørgsmål, som den stillede, sikrede Retten sig, at kontradiktionsprincippet blev overholdt, hvilket princip den ellers kunne være kritiseret for at have tilsidesat.

43. Jeg må derfor konkludere, at Retten ikke kan bebrejdes at have truffet afgørelse i strid med artikel 48, stk. 2, eller at have tilsidesat de gældende processuelle regler ved at have baseret sine betragtninger på besvarelsen af de spørgsmål, som den havde stillet parterne som led i sin behandling af det fremførte anbringende om annullation.

Anbringendet om, at retsakten ikke indeholder noget klagepunkt, og at indstævnte ikke har nogen retlig interesse

44. I appelskriftet¹⁸ har Parlamentet for det tilfælde, at Domstolen afviser anbringendet om tilsidesættelsen af artikel 48, stk. 2, desuden gjort gældende, at det af Retten fremdragne argument om, at der ikke var overensstemmelse mellem meddelelserne må afvises, *da der ikke i sagen foreligger en akt, som indeholder noget klagepunkt, og da indstævnte ikke har nogen retlig interesse*. Eftersom Gutiérrez de Quijano y Lloréns ikke deltog i udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA, mener Parlamentet ikke, at ordlyden af meddelelsen om denne udvælgelsesprøve indeholdt noget klagepunkt imod ham. I øvrigt viser også den omstændighed, at han ikke ansøgte om at deltage i prøven, at han ikke har nogen retlig interesse.

45. Hvad angår anbringendet om, at der *ikke i sagen foreligger en akt, som indeholder noget klagepunkt*, skal jeg først fremhæve, at den retsakt, som Gutiérrez de Quijano y Lloréns anfægtede ved Retten, ikke var meddelelsen om udvælgelsesprøven, men afgørelsen om at afslå den ansøgning, han indgav i forbindelse med meddelelsen om overflyttelsen. Kravet om, at den pågældende retsakt skal indeholde et klagepunkt, skal derfor kun efterprøves i relation til den sidstnævnte meddelelse.

46. Jeg skal desuden erindre om, at Retten i den anfægtede dom fastslog, at »da sagsøgerens ansøgning (er) blev(et) gennemgået på grundlag af meddelelsen om overflyttelsen, som indeholdt strengere betingelser end meddelelsen om udvælgelsesprøven«¹⁹, er

17 — Ifølge denne bestemmelse »(finder) afsnit III i denne statut, bortset fra artikel 20 ... tilsvarende anvendelse på rettergangsmåden ved Retten«.

18 — Se punkt 19 ff.

19 — Dommens præmis 48.

»... afslaget på sagsøgerens ansøgning ... retsstridigt, da det strider mod vedtægtens artikel 29, stk. 1, som ifølge retspraksis på området forudsætter ... at der fastsættes samme betingelser i meddelelserne om de forskellige faser af ansættelsesproceduren«²⁰. Det kan derfor ikke med rette fastholdes, at ordlyden af meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke indeholdt et klagepunkt imod Gutiérrez de Quijano y Lloréns, da det netop var, fordi ordlyden af denne meddelelse ikke svarede til meddelelsen om overflyttelsen, at afslaget på ansøgningen blev anset for retsstridigt.

47. Det er heller ikke muligt at godtage Parlamentets argument om, at den omstændighed, at Gutiérrez de Quijano y Lloréns ikke ansøgte om at deltage i udvælgelsesprøven, indebærer, at *han mangler retlig interesse*. Som Retten nemlig fastslog i dommens præmis 41, »... (pålægger) vedtægtens artikel 29, stk. 1, ansættelsesmyndigheden først at undersøge mulighederne for forfremmelse eller forflyttelse inden for institutionen, før den går videre til en af de efterfølgende etaper, som består i, at der — i den angivne prioritetsorden — foretages en undersøgelse af mulighederne for gennemførelse af en intern udvælgelsesprøve, en behandling af ansøgninger om overflyttelse fra andre institutioner, og i givet fald, gennemføres en almindelig udvælgelsesprøve ...«. Følgelig kan Parlamentet ikke kræve, at en person, som har ansøgt om en overflyttelse, skal bestå en udvælgelsesprøve — hvoraf resultaterne først skal gennemgås, efter at gennemgangen af de ansøgninger, som er indgivet i forbindelse med en meddelelse om overflyttelse, er afsluttet — når denne meddelelse om overflyttelse ikke var kendt endnu den sidste dag for indgivelse af

ansøgningerne til nævnte udvælgelsesprøve (hvilket var den 25.1.1993), idet denne dag lå forud for datoen for offentliggørelsen af meddelelsen om overflyttelsen (hvilken dato var den 15.3.1993).

Forskellene mellem meddelelsen om overflyttelsen og meddelelsen om udvælgelsesprøven

48. Endelig har Parlamentet — for det tilfælde, at Domstolen ikke desto mindre antager dels, at »det er lovligt, at Retten har fremdraget det anførte anbringende om annullation«, dels at der ikke er noget formalitetsproblem hvad angår betingelsen om, at der skal foreligge en akt, som indeholder et klagepunkt, og være den fornødne søgsmålsinteresse — ved en henvisning til et bilag til appelskriftet — gentaget²¹ de argumenter, som det har fremført for Retten, hvorefter forskellene mellem de to meddelelsers ordlyd, som hævdes at være udelukkende af redaktionel karakter, ikke har haft nogen betydning ved gennemgangen af appellantens ansøgning.

49. Efter Domstolens faste praksis kan en sådan argumentation, der blot ordret gentager de anbringender og argumenter, som allerede er blevet fremført for Retten, ikke godtages, da den i realiteten kun har til formål at opnå en fornyet pådømmelse af den for Retten indgivne stævning, hvilket i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen falder uden for dennes kompetence²².

21 — Appelskriftets punkt 28.

22 — Se i denne retning f.eks. kendelse af 15.1.1998, sag C-403/95 P, Obst mod Kommissionen, Sml. I, s. 27, præmis 18.

20 — Dommens præmis 49.

50. På grundlag af de anførte betragtninger er det således min opfattelse, at appellen må forkastes.

51. Ifølge artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, som ifølge reglementets

artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Da Parlamentet har tabt appelsagen, tilpligtes det at betale omkostningerne.

Forslag til afgørelse

52. Af de anførte grunde skal jeg foreslå Domstolen:

- 1) at forkaste appellen
- 2) at tilpligte Europa-Parlamentet at betale sagens omkostninger.